

Elina Kilkku

Vaimo
vallan
kumous

BAZAR

Elina Kilcku

Vaimo
vallan
kumous

BAZAR

Taiteen edistämiskeskus on tukenut kirjan kirjoittamista.

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi
© 2021 Elina Kilkku

ISBN 978-952-376-109-4

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painopaikka ScandBook, Liettua 2021

1. Olet täydellinen. Haluan erota.

Minulla on täydellinen mies.

Minä en rakasta häntä enää.

Oho. Ei mun missään nimessä noin pitänyt kirjoittaa. Mun piti kirjoittaa uusi työhakemussähköposti. Pyyhin sanat nopeasti pois. Läppärin näytön tyhjällä, valkealla paperiarkilla sykkii enää yksinäinen, syyllistävä pystyviiva.

Eihän tuo lause edes ole totta. Tämä on vain jokin vaihe. Pitkissä parisuhteissa tulee kaikenlaisia vaiheita.

Mika, tuo täydellinen mieheni – se osa oli totta – on lähdössä töihin. Katselen salaa keittiön pöydän äärestä, kun se pukeutuu meidän pienen kaksion makuuhuoneessa. Harmaat farkut, ikivanha Nirvana-paita ja villatakki. Mikan mielestä on hauskaa puhua rentoon työpukeutumiseen innostavasta *casual Friday* -perinteestä, vaikka se onkin oman pahvilaatikkotehtaansa pomo ja ainoa työkaveri on sen paras kaveri Samuel, eikä

niiden perjantaipukeutuminen eroa muista päivistä mil-
lään tavalla.

Tällä hetkellä Mikalla ja Samuelilla on käynnissä
kisa, jossa niiden pitää pelkkää mustaa tussia hyödyn-
tämällä tuunata pahvilaatikosta mahdollisimman tör-
keä. Mä kävin viime viikolla viemässä Mikalle sen
unohtamia papereita, ja silloin Samuel oli parhaillaan
viimeistelemässä laatikon kylkeen yllättävän taido-
kasta Hitlerin naamaa. Pukukoodi ei siis todellakaan
ole erityisen korkealla firman arvoissa. Mika kuvailee
ylpeästi työtään Helsingin Pahvilaatikkotehtaassa
maailman tylsimmäksi, mutta ei se kyllä oikeasti siltä
kuulosta.

Mä itse olen aina ajatellut, että työn pitäisi merkitä
muutakin kuin toimeentuloa, mutta ehkä tässä vaihees-
sa elämää olisi syytä ajatella, että työn pitäisi merkitä
edes toimeentuloa.

– Anni, mä lähden nyt. Tule antamaan suukko. Mä
saatan menehtyä työmatkalla ellen saa vielä vähän lähei-
syyttä, Mika huutaa eteisestä.

– Mika, sun työmatka on kolmesataa metriä. Et sä
siinä ajassa voi menehtyä, mä protestoin mutta nousen
kuitenkin ja kierrän makuuhuoneen kautta eteiseen.
Halaan Mikaa.

– Tiedätkö Anni mitä? Mika kysyy.

– No mitä?

– Mun on pitänyt jo pitkään puhua sulle yhdestä asiasta.

Jähmetyn paikoilleni. Totta kai. Olen yrittänyt teeskennellä, että kaikki on hyvin. Koska kyllä mä uskon, että asiat on vielä korjattavissa. Mutta tietenkin Mika on huomannut jotain.

– Tämä koskee täydellistä kostoja. Mä olen vihdoinkin keksinyt, millä voisin kostaa sen, jos sä yöllä herätätisit mut se mun hirveä kivipesty farkkutakki päälläsi ja olisit olevinasi Twin Peaksin Bob, Mika sanoo.

Naurahdan helpottuneena. – Oho. Kerro. Miten sä kostaisit pahimman mahdollisen teon?

Mika teeskentelee edelleen olevansa täysin vakavissaan.

– Vastaus on lopulta niin yksinkertainen, että se on nerokas. Oletko valmis menettämään perusturvallisuuden tunteen lopullisesti? Mä syöttäisin sulle tyynyn. Kokonaisen tyynyn, mutta tosi hitaasti. Mä silppuaisin tyynyn aluksi taloyhtiön oksasilppurilla, sitten saksilla ja lopuksi japanilaisella kokkiveitsellä. Sen jälkeen mä laittaisin tyynyjauhetta sun ruokaan niin vähän kerrallaan, ettet sä huomaisi. Vuoden kuluttua Bob-yöstä mä tietäisin, että sä olet syönyt kokonaisen tyynyn etkä edes tajua sitä.

– Mika, mä olen sanaton. Sä menet haaskuun nykyisessä työssäsi. Sun pitäisi kirjoittaa parisuhdeoppaita tai

vaihtoehtoisesti työskennellä Pentagonissa, mä kehun ja kurottaudun suutelemaan miestäni.

Mika työntää yllättäen kielensä suuhuni. Okei. Yritän päästä samoihin fiiliksiin ja painaudun Mikan täydellistä kroppaa vasten kuvitellen himoitsevani sitä. Näen kyllä, että Mika on todella hyvännäköinen, en ole idiootti enkä sokea, mutta mä en vain tavoita enää alkuaikojen huumaa. Siitä huolimatta, että Mika näyttää siltä, miltä Cary Grantin, Colin Firthin ja nuoren Tom Hanksin poika näyttäisi. Huomenna meillä on vuospäivä, me ollaan oltu yhdessä kymmenen vuotta. Ehkä on siis ihan normaalia, ettei enää koko ajan himota?

Lopulta Mika saa suudelman päätökseen ja lähtee. Ovi kolahtaa kiinni. Tunnen helpotusta ja saman tien syyllisyyttä. Mietin mitä voisin tehdä, että pääsisin syyllisyydestä. Ehkä voisin katsoa yhden leffan ennen kuin jatkan työnhakua? On perjantai. Ei kukaan galleristi tai kirjakauppias kuitenkaan viikonloppuna palkkaa uusia työntekijöitä. Tutkin mittavan dvd-kokoelmani selkämiksi. Tähän päivään voisi sopia *An Affair to Remember*, *Working Girl* tai ehkä *Sleepless in Seattle*. Vain yksi leffa ja sen jälkeen hion ansioluetteloni timantiksi ja kirjoitan potentiaalisille työnantajille tajunnanräjäyttävän ja olemassaoloni perustelevan motivaatiokirjeen.

Havahdun sohvalta ambulanssin ääneen. Cary Grant odottelee Deborah Kerriä Empire State Buildingin

katolla toista kertaa putkeen, sillä en jaksanut nousta vaihtamaan leffaa. Pyyhin kuolavanan poskeltani, nousen ja laitan dvd:n pois päältä.

Sullon kahvinkeittimeen tummaa kahvijauhetta sellaisen määrän, että jopa Gilmoren tyttöjä närästäisi. Samalla mietin, miksi romanttiset komediat yleensä aina päättyvät häihin. Mitä niissä tapahtuisi sen jälkeen, kun on todettu, että ”he elivät onnellisina elämänsä loppuun asti”? Ehkä hääkakun leikkaamisesta alkaa täysin epäkiinnostava ja intohimoton ajanjakso, tasainen laskusuuntainen viiva kohti haudan lepoa? Ellei sitten joku petä jotakuta. Vain se tekee pitkästä parisuhteesta kiinnostavan. Mutta silloin elokuvan lajityyppi ei olisi enää komedia, varsinkaan romanttinen. Ehkä me ei tämän takia olla Mikan kanssa vielääkään naimisissa. Ei meillä ole lapsiakaan, vaikka ollaan molemmat 35-vuotiaita. Olemme tietysti saaneet oman osuutemme hyvänthahtoisista ja erityisesti pahanthahtoisista ”jokos teiltä kohta kuuluu pikkujalkojen tepsutusta” -kyselyistä. On se kyllä hyvä, että sekä mun että Mikan äiti muistuttaa meitä näistä asioista! Ajatella miten kauheaa olisi, jos heräisi yhtenä aamuna viisikymppisenä ja silloin vasta saisi tietää, että ihmisen kuului tehdä lapsiakin.

Kaadan kahvia kuppiin. Matkalla pöydän ääreen pysähdyn katsomaan keittiön seinälle kiinnitettyä valokuvaa, joka on otettu meidän ensimmäisenä yhteisenä

kesänä. Mikalla on bandana-huivi sekä päässä että kaulassa. Mulla on Mikan farkkutakki ja silloinen maantienväriäinen ja permanentattu tukkani. Yhdistelmä on inspiroinut Mikaa vuosien varrella lukuisiin *Twin Peaks*-viittauksiin. Olen itsekin kyllä saattanut joskus ohimennen mainita noista huiveista.

Silloin alussa ajattelin, etten tarvitse elämääni mitään muuta kuin täydellisen rakkauden. Elokuviissa se näytti niin helpolta. Tapaat miehen, joka on aluksi ärsyttävä, mutta erinäisten sattumusten takia joudutte väkisin yhteiselle työkeikalle. Sen seurauksena tietysti rakastutaan. Ensin suudellaan kesäsateessa, sitten toinen ryntää toisen perään lentokentälle. Lopulta seisotaan riisisateessa ja viskataan hääkimppu sinkkunaisten epätoivoiselle ja siksi väkivaltaiselle laumalle.

Paitsi että riisin heittäminen on kuulemma kiellettyä nykyään, sillä pulut syövät sen, turpoavat ja räjähtelevät.

Lapsena mä en haaveillut häistä, mutta en kyllä myöskään istunut tynny sylissäni unelmoimassa, että kunpa kymmenvuotinen parisuhteeni väljähtyisi ja magia katoaisi, vaikka mikään ei varsinaisesti olekaan pielessä. En kuiskuttanut hoitohevoseni korvaan, miten vielä jonain päivänä jätän kesken 15 vuotta jatkuneet elokuva- ja televisiotutkimuksen opintoni Helsingin yliopistossa, koska en saa gradua edes alkuun. Öinen

tähdenlento ei koskaan kuullut pyyntöäni saada jäädä työttömäksi jälleen yhdestä pätkätyöstä.

Istuudun keittiön pöydän ääreen ja avaan läppäriin. Nyt pitää olla tehokas. Päivittäisin cv:n ja etsisin vähintään kymmenen sopivaa työpaikkaa. Mikähän lintu tuo tuolla pihalla on? Oliko Mikalla lintukirjaa... Ei! Anni, ei! Keskity nyt. Ole kunnianhimoinen. Uraikiipijä. Ura-kiivi. Kiivi. Kiivi on myös lintu, vai onko? Missähän se lintukirja... Ei. Keskity, Anni!

Avaan sähköpostin ja meinaan sylkäistä mustan tervan suustani. Olen saanut vastauksen unelmieni työpaikasta! Lauttasaaren lähelle meidän kotia on avattu maailman suloisin kirjakauppa, ihan kuin Hugh Grantin kirjakauppa *Notting Hillissä*. Hengitän syvään ennen kuin uskallan avata viestin. Olen ollut kerran aiemminkin kirjakaupassa töissä, joten tällä kertaa mulla voisi oikeasti olla mahdollisuus työllistyä.

Hyvä Anni Suvilahti!

Kiitos mielenkiinnostasi. Emme kuitenkaan tällä hetkellä etsi uusia myyjiä. Ihanaa kirjasyksyä!

Meinaan kirjoittaa, minne he voisivat puolestani tunkea ”kirjasyksynsä”, mutta tyydyn poistamaan postin ja arkistoimaan jälleen yhden ammatillisen pettymyksen sieluni sopukoihin.

Klikkaan itseni Facebookiin, koska toivon voivani chattailla Irenen kanssa. Irene on ollut paras ystäväni siitä

asti, kun me ala-asteella jouduttiin yhdessä jälki-istuntoon. Maantiedon tunnista ei tullut mitään, kun me Irenen kanssa naurettiin aina kun opettaja sanoi Perämeri. Irene jopa viittasi ja kysyi, purkautuuko Perämerestä kaasuja samalla tavalla kuin soista. Viimeiset viisi vuotta Irene on asunut New Yorkissa. Kaikista Manhattanin upean kuuloisista paikoista Irene valitsi Financial Districtin ja osti sieltä yksión. Irene on vakaumuksellinen sinkku ja työskentelee unelma-ammattissaan investointipankkiirina Wall Streetillä. Paperilla me siis ollaan kuin yö ja päivä, mutta parempaa ystävää ei ole olemassakaan. Irenen bisneshenkisydestä on ollut monesti apua: en muista yhtään elämäni ongelmaa, josta Irene ei olisi laatinut täysmittaista riskienhallinta- tai swot-analyysiä. Kerran Irene swot-analysoi mun hirveän vappukrapulani. Krapulan vahvuus oli siinä, että se menisi itsestään ohi, vaikka sitä olikin mahdoton uskoa. Heikkoutena Irene näki krapulan mittavuuden, mahdollisuutena sipsit ja pizzan, uhkana juomisen jatkamisen. Sattumoisin kyseinen krapula johtui Irenen kehittämästä swot-nimisestä drinkistä, johon tuli suuvertä, wotkaa tupla-w:llä, ouzoa ja tequilaa.

Irene ei kuitenkaan ole tähän aikaan linjoilla. New Yorkissa taitaa olla yö. Henna sen sijaan näyttää postanneen jo useammankin statuspäivityksen aamupäivän aikana. Henna on mun ja Irenen kouluaikainen luokkakaveri, johon me kumpikaan ei olla pidetty yhteyttä. Hennan

elämä – varsinkin avioliitto – vaikuttaa täydelliseltä. Henna on myös ärsyttävän kaunis, ja sen koti on kuin suoraan sisustusblogista. Jokaisen huoneen seinällä ja esineissä on jokin olennaista informaatiota antava teksti. Leipälaatikossa lukee *bread*, keittiön seinässä *kitchen* ja valokuvakehyksissä *family* tai *love* tai *joy* tai *happiness*. Loputtomien Facebook- ja Instagram-kuvien perusteella Hennan olohuoneessa lukee *Live love laugh be happy do what you love live every day love so fucking much* tai jotain sen tapaista. Kaikkeen, mitä Henna somessa tekee, se liittyy tunnisteen *hashtag happymarriage*. Ehkä mä voisin kysyä siltä parisuhdeneuvoja. Henna oli jo lapsena se, jonka puoleen jopa kaverien vanhemmat kääntyivät ihmissuhdesolmujensa kanssa.

Tänään Henna hehkuttaa, miten pikkukaupungin syksy on tunnelmallisempi kuin missään muualla. Henna asuu edelleen samassa tuppukylässä, josta mä ja Irene paettiin kirjoitusten jälkeen. ”*Gaudeamus igitur*” oli vielä kesken, kun me jo oltiin ahtauduttu Irenen kuplavalokkariin.

Toisessa päivityksessä on Hennan ja miehensä Arin hääkuva. Hashtag hääpäivä kuukauden päästä, hashtag happymarriage. Kolmannessa kuvassa on Hennan lapsen pieni käsi puristamassa lyijykynää, ja paperille on ilmestynyt väärinpäin piirretty R-kirjain. Hashtag *ilove-my-life* ja hashtag *happymarriage*, luonnollisesti.

Mulle tulee yhtäkkiä haikea olo. Mun ja Mikan suhde alkoi kuin romanttisessa komediassa. Olin ilmoittautunut työväenopiston luovan kirjoittamisen kurssille, koska haaveilin, että musta voisi tulla lastenkirjojen kirjoittaja niin kuin Jennifer Anistonista *Along Came Pollyssa*. Mika taas oli hävinnyt yhden monista Samuelin kanssa lyömistään vedoista. Sitten kävi ilmi, että me oltiin molemmat vahingossa ilmoittauduttu seniorien kirjoituskurssille. Olimme ainoat, joilla oli omat hampaat, mutta seniorien mielestä meidän piti ehdottomasti saada osallistua. Niinpä kävimme kerran viikossa kuuntelemassa muisteloitaan lukevia eläkeläisiä ja kirjoittelimme lähinnä viestilappuja toisillemme. Lopulta Mika pyysi mua treffeille luentolehtiöstä repäistyllä ruutupaperilla, jonka se kietoi pyyhkekumin ympärille ja heitti mun syliin.

Oli meidän suhteessa aluksi intohimoakin, mutta ennen kaikkea mä rakastuin Mikan huumorintajuun. Ihmiset meidän ympärillä tuntuivat olevan paljon nopeammin valmiita meidän suhteeseen kuin me itse. Mikan vanhemmat puhuivat lapsenlapsista heti ekalla tapaamiskerralla, ja mun äitini lähetti linkkejä vihki-kirkkoihin jo ennen kuin oli edes tavannut Mikan. Henna heitti mua lampaalla, kun kerroin Facebookissa olevani seurustelusuhteessa, mikä ilmeisesti tarkoitti, että hyvä homma. Jopa Irene oli ystävällinen Mikalle

eikä esittänyt samoja vaatimuksia ja tappouhkauksia kuin mun edellisille poikaystäville. Mun isä oli kuollut vuotta aiemmin ja mä päätin käyttää isän perintörahat mun ja Mikan ekaan yhteiseen kotiin. Siinä vaiheessa me oltiin seurusteltu vasta kolmisen kuukautta. Äiti toi tupaantuliaisiin leipää, suolaa ja pamfletin avoliiton synnistä. Mitä muuta eläköityneeltä nuorisopastorilta saattoi odottaa? Varsinkaan sellaiselta, joka on vaihtanut yhdestä kristillisestä ääriliikkeestä toiseen koko uransa ajan. Isän kuolema ei tehnyt hyvää äidille, eikä tietysti mullekaan. Kaipasin isää hirveästi, ja äiti sekosi entistä pahemmin, tai sitten äidin ja mun välistä vain hävisi pehmentävä, kumpaakin osapuolta ymmärtävä puskuri.

En kyllä itsekään kyseenalaistanut mun ja Mikan suhdetta tai sen nopeaa etenemistä. Opiskelukaverit olivat ryhtyneet uhkaavasti pariutumaan, ja harveneva sinkkurivistö oli alkanut vajota paniikkiin. Naistenlehdet, elokuvat, kirjat, televisio-ohjelmat, äidin Myspace-viestit; kaikki suorastaan huusi, miten jokaisella on ehdottomasti oltava yksiavioinen heteroparisuhde, joka kestää sukuhautaan asti.

Niin, äiti on aina ollut aikaansa edellä teknologiassa. Äiti myös tubettaa nimellä *Epic youth pastor*. Äiti siis jaksaa kyllä opetella nuorison somekanavat, muttei päivittää mielipiteitään tälle vuosituhannelle. En varsinaisesti vihaa äitiäni, mutta...

Illemmalla, kun ulko-ovi rasahtaa, laitan telkkarin nopeasti pois päältä. *Annie Hall* saa jäädä kesken, sillä nyt pitää esittää kunnan tyttöystävää. Olen jo ihan liian pitkään ollut tällainen, outo. En vain enää osaa olla rakastuneessa mielentilassa. Vaikka mikään ei ole pielessä, kaipaen jatkuvasti omaa rauhaa. Meidän kak-sio tuntui aluksi valtavalta, mutta vuosi vuodelta se on kutistunut. Mun pitää vain yrittää enemmän, tyytyä vähempään ja lakata katsomasta leffoja, joissa kaikki on epärealistisen täydellistä. Mun pitäisi olla kiitollinen ja onnellinen, että mulla ylipäätään on parisuhde, sekin on enemmän kuin monella. Olen pelastunut yksinäiseltä vanhuudelta!

Mika riisuu villatakin ja tulee viereeni sohvalle ulko-ilmanviileänä ja hyväntuoksuksena. Kaivaudun kainaloon. Mika silittää mua niskasta. Se tuntuu hyvältä. Kaikki järjestyy. Tämä on vain vaihe.

– Miten työnhaku sujui tänään? Mika kysyy.

– Oho, heti tälle linjalle ilman esileikkiä. Miten sulla itselläsi menee sen yritysvero-kuittihässäkkäselvityksien kanssa, mä vastaan.

– Touché. Ei puhuta työasioista. Puhutaan seksi-asioista, Mika sanoo ja työntää käden mun paidan alle.

– Joo, vielä parempaa. Mitäs käsitellään seksielämän analyysin jälkeen, meidän äitisuhteetko? mä kysyn ja kie-murtelen kauemmas. Seksi Mikan kanssa on periaatteessa

ihan kivaa, mutta seksi ylipäättään on niin järkyttävän työlästä.

– Ei puhuta ollenkaan. Pannaan. Mä haluan sua ihan hirveästi, Mika sanoo ja taluttaa mut makuuhuoneeseen.

Oi miksen suostunut puhumaan työnhausta, vain siten olisin voinut välttää tämän ansan. Tosin tänään tai viimeistään huomenna, vuosipäivänä, on aivan pakko olla seksiä. Varmaan laissakin on sellainen pykölä. Koska mies on täydellinen ja hyvä eikä esimerkiksi lyö, niin kyllähän parisuhteessa seksiä täytyy olla. Suomalaiset pariskunnat harrastavat seksiä keskimäärin kahdesta viiteen kertaan viikossa, näin luki jossain syyllistävässä lööpissä. Ilmeisesti kaikki muut naiset ovat beessien syys-trenssemiensä alla vähintään henkisesti koko ajan verkkosukissa ja lateksiminihameissa. Mä olen henkisesti pukeutunut aikuisten fleecetopkukupukuun ja haluaisin penetroitua vielä syvemmälle ainoastaan sohvaan.

– Anteeksi, mä oon tosi herkillä, mä tuun minä hetkenä hyvänsä, Mika huohottaa. Miten voisin loukkamatta sanoa, ettei se haittaa yhtään? Päinvastoin. Musta olisi ihanaa, että jyystäminen jo loppuisi. Mä en ole ikinä tajunnut, miksi sellainen mies, joka ”kestää pitkään” olisi jotenkin hyvä. Seksihän on sitä epämiellyttävämpää, mitä pidempään se kestää. Hetken mä aina jaksan yrittää miettiä jotain kiihottavaa, Cary Grantia tai vastaavaa, mutta sitten mä luovutan ja antaudun ihan

rehellisesti pohtimaan, muistinko hakea pyykit kuivaus-
huoneesta vai jäikö ne sinne. Värjäsiköhän se punainen
sukka ne valkoiset pyjamanhousut vaaleanpunaisiksi?

– Kiitos kulta, se oli ihanaa. Sä et tainnut saada?
Haluatko sä, että mä nuolen sua? Mika kysyy ja kieräh-
tää pois mun päältä.

Tuo on jälleen kysymys, johon ei saisi vastata kuin
yhdellä tavalla. Ihanaa, nuole mua! Nuole mua pitkään!
Kestäthän sä varmasti koko yön? Jatkuuhan se piinaava
ja hieman ällöttävä kuolan litinä varmasti aamuun asti?
Minkä jälkeen mun pitäisi saada kovaääninen orgasmi,
jottei mies tunne itseään kelvottomaksi. En ole vielä
koskaan teeskennellyt orgasmia, mutta varmaan sekin
on pian edessä, ellen mä yhtäkkiä parane ja korjaannu.
Tai keksi jotain outoa sairautta, joka estää suuseksin.
Olisi kerta kaikkiaan mahtavaa, jos mulla diagnosoitai-
siin superäkäinen alapääherpes!

Kieltäydyn kauniisti sanomalla, että Mikan läheisyys
on niin ihanaa, että se riittää. Mika alkaa hieroa mun
hartioita ja silitellä. – Anni kulta, jutellaanko nyt oikeasti
vähän seksistä? Onhan tämä meidän suhde vielä aika
tuore, mutta mun mielestä me ollaan valmiita tähän
keskusteluun. Mä tiedän, että se on sulle hankalaa,
mutta mä vain haluaisin tietää, mistä sä kaikkein eniten
tykkäät, että mä osaisin tuottaa sulle mahdollisimman
paljon nautintoa.

Ynähdän jotakin, jonka tarkoitus on viestittää, että olen nukahtamaisillani. Toinen asia, mitä en ymmärrä, on tämä: miksi se muka on niin paha juttu, että miehet nukahtavat heti seksin jälkeen?

* * *

Aamulla nousen varovasti, ettei Mika herää. Käperryn myslilautasen kanssa sohvalle, mutta nousen ja sammutan dvd:n siinä vaiheessa, kun Meg Ryan teeskentelee orgasmia kahvilassa. *When Harry Met Sally* on yhtäkkiä kääntynyt mua vastaan.

Keitän kahvit ja olen menossa hakemaan lehteä eteisen lattialta. Peilin edessä kuitenkin pysähdyn. Näky muistuttaa, etten itse soveltuisi romanttisen komedian pääosaan: en ole erityisen söpö, hassu saati neuroottinen. Musta ei voisi edes tehdä romanttisten komedioiden muodonmuutosmontaasia. Mulla ei ole tiukkaa nutturaa, silmälaseja ja poolopaitaa, jotka voitaisiin lennokkaan biisin soidessa repäistä yltäni ja korvata kiharapilvellä, piilolinsseillä ja paljastavalla mekolla. Mulla on punainen tukka, kulahtaneet farkut ja kulahtanut bändipaita. Jos mun elämä olisi elokuva, mä olisin sivuhenkilö. Sellainen, joka on olemassa vain päähenkilön suurta rakkaustarinaa ja koomisia kevennyksiä varten.

– Huomenta maailman kaunein ja paras Anni, kuuluu makuuhuoneesta.

Naimisiin? Ei kiitos!

Anni Suvilahden mies on kuin kaikkien ihanien leffojen sankarit yhteensä ja näyttääkin aivan Cary Grantin, Colin Firthin ja nuoren Tom Hanksin sekoitukselta. Kun tämä täydellinen mies ehdottaa perheen perustamista, Anni haluaisi vastata kyllä. Hän haluaisi haluta. Hänen ainakin pitäisi haluta. Mutta ei, munarakkulat eivät poksahtele onnesta, ja Annin on kieltäydyttävä.

Tästä vastauksesta alkavat helvetilliset tunnontuskat, mutta onneksi New Yorkissa asuva paras ystävä tulee hätiin ja pyytää Annin luokseen toipumaan. New Yorkiin! Romanttisten komedioiden pääkaupunkiin, paikkaan, jossa Harry tapasi Sallyn ja jossa Holly Golightly söi aamiaista Tiffanylla. Oi, kyllä!

Stereotyyppiä naiseudesta ja parisuhteesta saavat kyytiä Elina Kilkun riemastuttavassa romaanissa *Vaimovallankumous*. Se on tarina naisesta, joka ei osaa olla rakastuneessa mielentilassa ja on siksi varmasti viallinen. Teos pohjautuu suosittuun samannimiseen äänikirjasarjaan.